

4. Bambi

Nosztalgia-Party

Békebeli

Időnkben

A M. Békebeli

2010.
Február 13.

My Klub

A biztonság nem múlhat a szerencsén!

Információbiztonsági szolgáltatást nagyon nehéz vásárolni, nem könnyű eldönteni, mire van szükségünk leginkább.

A **kancellar.hu** szolgáltatásait a prémium minőség és a megbízhatóság jellemzi. Nemzetközi és hazai ajánlásokra illetve módszertani útmutatókra (ISACA COBIT 4.1, ITIL, Közigazgatási Informatikai Bizottság 25. számú ajánlása, PSZÁF 10/2001. és 1/2007. módszertani útmutatója), szabványokra (MSZ ISO/IEC 17799, ISO 15408 (Common Criteria)) épülően dolgozza ki egyes szolgáltatásainak módszertanát.

- Szabályzatok, jogi háttér, szabványok
- Információbiztonsági eszközök, megoldások
- Audit
- Támogatási tevékenység, biztonsági rendszerek üzemeltetése
- Oktatások

A **kancellar.hu** a vállalatok igényeinek megfelelően szabályzatokat készít és a gyakorlati megvalósítás teljes adminisztratív környezetét alakítja ki.

A **kancellar.hu** CSAK informatikai biztonsággal foglalkozik azonban teljes körűen és gyártófüggetlen módon.

kancellar.hu

AZ INFORMATIKAI BIZTONSÁG SZAKÉRTŐJE

4. Bambi 2010. Február 13.

3.

Köszöntés Tartalom

Immáron negyedik alkalommal kerül megrendezésre a Körösi Csoma Sándor Kollégium egyik legautentikusabb rendezvénye, a BAMBI. Az előző évek sikerein felbuzdulva, a fennállásának 15. évfordulóját idén ünneplő My Klub - nagy örömmel fogadva az alapító Bolyai Club felkérését - vette a bátorságot, hogy a hagyományokat tovább éltetve megrendezze a 2010-es BAMBI-t.

BAMBI, azaz Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben... Mert bizony volt ilyen! Büszkeséggel tölt el, hogy azon szerencsések közé tartozom, akik részesei lehetnek, lehetnek a hazánk legrandinásabb egyeteméhez tartozó, több évtizedes múltra visszatekintő kollégiumi történelemnek. Igaz szerény személyem még a jelenlegi lakók körét erősíti, mégis mindig jó érzéssel tölt el, amikor az elmúlt években visszalátogatók arcára, s az azokra kiülő, a visszaemlékezés örömteli pillanatait tükröző érzelmekre gondoltok.

A felelősségteljes családfők és többgyermekes boldog anyukák történeteit fülelve az ember igazán átérzi élettere szellemét. És boldog. Boldog, mert azonosulni tud elődjével, hisz neki is van egy-egy kedves, az évekkel ezelőttihez kísértetiesen hasonló élménye. Boldog, mert úgy érzi, talán sikerül neki is hozzájárulni az egykori kollégiumi élet megőrzéséhez, és boldog, mert itt lehet. Itt, a kollégiumban, a találkozás fennkölt percétől homályos tekintetű, vagy éppen egy hűsítő ital bátorító hatásától hangosan mesélő és derülő elődök mellett. S mivel itt van, ő maga is egyszer s mind történelemmé válik.

Kíváncsian várom a 15 év múlva elérkező pillanatot, amikor azt esetlegem rég nem látott 40 éves barátomnak, hogy milyen is volt a BAMBI IV, amit - ha jól emlékszem - mi szerveztünk. És ki tudja, talán egy huszoneves fiatal hallgató eközben éppen mellettünk kortyolgat majd, s merít ötletet a 2026-os BAMBI köszöntőjéhez...

Ebben a szellemiségben kívánok minden kedves egykori és jelenlegi kollégistának nagyon kellemes időtöltést, nosztalgikus perceket, nagy találkozásokat, és remek szórakozást az egész My Klub nevében!

Vick

Tartalom.....	3
Köszöntés	3
„A”-nyátlanul	4
A BAMBI barátoknak	5
Kezdeti klubélet.....	6
My klub, anno.....	8
ShowHajtás képekben	9
BN képekben.....	12
Válshágos showhajtás.....	13
BN'08 - Atoktörés	14
Egy pokoli BN.....	15
BN 2009	16
BN 2010.....	17
Mitől döglök a légy?.....	18

Impresszum

Főszerkesztő

Zaicsek Balázs (Balu)

Olvasószerkesztő

Vizvári Viktória (Kisvuk)

Tördelő

Keszérü Zsolt (Zsolooo)

Design

Szabados Roland (Roli)

Cikkeket írták

Jancsó Tamás (Tomó)

Kálózi Attila (Kalóz)

Kovács Eliza (Liza)

Kugler Renáta (Reni)

Molnár Zsuzsa (MZsuzsi)

Ónodi Ferenc László (Jonnyb)

Szabados Roland (Roli)

Talpas Krisztián (Cipi)

Tóth Péter (Pettya)

Török Viktor (Vick)

Zaicsek Balázs (Balu)

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13.

„A”-nyátlanul

Minden ember emlékszik életének meghatározó élményeire: az óvodában használt jelére, az első csókra, az első szerelemre, az első pusztulatos berúgásra, érettségire, egyetemi felvételre.... és még sorolhatnám. Egy ilyen pillanat volt az is, mikor első egyetemistaként megpillantottam az „A” épületet. Mi tagadás, az ember többet várna az ország egyik legnagyobb egyetemének kolijától, de igaz a mondás: nem minden a külső.

Felsőbb évesként öröm volt nézni a szülők arc kifejezését, lépésről lépésre összeránduló arcizmaikat, akik felhozták a NAGY Pestre picike, ártatlan lányukat tanulni, majd szembesülniük kellett az itteni viszonyokkal. Hulló vakolattal, levert csempékkel, csótányokkal, a kellemes szagot árasztó szemétdobokkal. Sokan meghátráltak, de azok vesztettek igazán! És hogy mit, az szinte leírhatatlan.

Egy életérzés volt a csempé nélküli falak között rohangálni, télen a törött ablakú zuhanyzóban fürödni, nyáron a szobában megsülni, lift hiányában az emeletet megmászni, vagy reggel hatkor a kukás autó fülbemászó sípoló hangjára ébredni és a mindig lelkes TMK-s dolgozókra, akik szerint fél hétkor kell füvet nyírni. Ezek a mindennapi bosszúságok hozzátartoztak a kollégiumi élethez, de szerintem sokan visszaárják még ezeket az idöket. Remélem, ti is így érzitek?!

Az itt lakó egyetemisták életet vitték az ódon, szürke falak közé. Ezzel meglehetősen, milyen hatalmas és sokszínű társaságok verődtek össze. Minden emeletnek meg volt a sajátos kis hangulata, ami nektek hála alakult ki. A töménytelen mennyiségű szintburi, a jól kiforrott cigis szokások, a poroltó kifújások, no meg a bulik utáni „mesélj, mi volt tegnap!” kezdetű beszélgetések adták meg az alaphangulatot. Ezek a csoportok voltak a kollégium mozgatóerői. Tudom, sokan nem szerették őket (ami teljesen érthető), hiszen nem lehetett tanulni vagy aludni, de személy szerint én nem szerettem a csendet. Végül, költői kérdésként feltenném: Hogy történhetett ez? Lesz-e valaha is

olyan, mint régen?

Most, hogy magatokban mindannyian megválaszoltátok, következzen az enyém:

Mikor még nagyapáink és nagyanyáink jártak ide, már akkor mondták nekik, hogy jövőre bezár az „A” épület. Épp ezért, mikor elsőként kérdeztem, hogy tényleg bezárják a következő évben a kolit, csak legyintettek. Én is így tettem egészen az előző esztendőig, amikor is megtörtént, bezárták, VÉGE... Az új helyzet rengeteg kellemetlenséggel járt, rengeteg nyitott kérdés volt, amire nem volt válasz, sokan átkerültek más kollégiumokba, páran sehova. Mai napig látom a cserét kezdeményező kollégisták plakátjait, fórumbejegyzéseiket. Aki itt maradt, azoknak egy teljesen új helyzettel kellett szembesülniük. Kicsit kisebbek lettünk (-700 fő), egy családi környezet alakult ki, ahol szinte mindenki ismert mindenkit, olyan, mint egy kisebb falu (igaz, itt nem az időjárás és a kenyér ára a fő téma:P).

Azt, hogy mit hoz a jövő, azt lehetetlen kitalálni, találgatni meg hülyeség (ezzel megválaszoltam a második költői kérdést). Az az egy biztos, hogy ha olyan ütemben építik, mint amilyenben bezárták, akkor talán a BAMBI 21-en meg lehet tartani az ünnepélyes átadási ceremóniát. Elméletileg szeptembertől lakható lesz (HAHA - szerző), de én erősen kétkem, hogy a csótányokon kívül bárki is beköltözhöz a szeptemberi csengőszóra.

Az, hogy mikor lesz kész, az a kisebbik probléma, ami igazán fáj az az, hogy ugyanolyan már nem lesz, mint régen, hasonló talán. Lesznek pozitív és negatív hatások, de ezeknek a véleményezése már nem a mi dolgunk. Szomorúan, de bele kell törödni, hogy mi vagyunk az utolsó generáció, aki még láthatta, teljes „pompájában” és lakhatott benne. Thank yóóóóó; R.I.P „A”

by petya

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13.

5

A BAMBI barátoknak

(Kérjük, hogy a gyengébb idegzetűek kerüljék eme írást!)

Hát, hol is kezdjük.....

Történetünk úgy kezdődött, hogy egy szokásos nyári reggelen arra ébredtünk, hogy ez a reggel bizony nem is annyira szokásos, mert nagy csomagokkal és az egész családdal felpakolva megkezdtük nagyvárosi életünket.

Szinte még el sem kezdtük kiélvezni a KÉSSK szobáinak luxuskomfortját, máris belecsöppentünk egy zajos, bulizós, mégis csábító embertömeg alkotta valamibe, melynek neve:

MY KLUB

/Ézúton is szeretnénk kifejezni soha el nem múló hálánkat Cipinek, Papírkutyának, Totó Zolinak, Ferling Ákosnak és hogy ne maradjon ki senki sem, MINDENKINEK, aki ott volt akkor.../

Igazából EZ volt annak a korszaknak a kezdete, melyet a mai napig is maximálisan kiélvezünk. Igaz, szükség volt némi változtatásra, hogy igazán luxuskörülmények között érezhessük magunkat. Bár az egész falrészlet befoglaló pálmafás poszter alatti asztalon táncolós buliknak is megvolt a maga hangulata. :D

De mégiscsak modernebb a piros-bordó karikák között vízipipázva nosztalgiázni, meg persze horrorfilmet végigrohöggni is kellemesebb az új babzsák fotelekben...

Bár kinek a pap, kinek a papné, ugye?

Ha már új arculat, kellenek új Halivudi névvel ellátott programok is, amit sikeresen megszerveztünk.....

Hálánkat kifejezve, hogy gólyaként befogadtak minket eme nagyszerű közösségbe, viszonzásul hősiesen toboroztuk az új embereket főzőtudományunkkal (csak hogy néhányat említsünk: sós cukorborsó főzelék, gulyáslevesnek indult paprikás krumpoli és a többiek), melynek folyamatát nevesítettük, a MV Donald's névre hallgat.

A felújítás előtt

De hogy a nagy közös vacsík utáni lazálásról se feledkezzünk meg, legmegelőbb programnak az együtt filmezést támogattuk a MY TIPLEXben, mely hagyományt idén is nagy lelkesedéssel kívánunk folytatni!

Addig is élvezzük ki a B.A.M.B.I. minden percét! Jó szórakozást kívánunk!

Reni és Liza,
avagy a B/407 agyhalott 2/3-a

és utána...

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

6. 4. Bambi 2010. Február 13.

Kezdeti klubélet

Klubunk gyermekkorában a közösségi élet néhány jellemző tevékenység köré szerveződött. Az ismert Showhajtáson és Budaörsi Napokon kívül ezek a következők voltak: kirándulások, gólyatábor Bódvarákón, sport, a könnyed, önfeladott szórakozás (bulik), társasjátékok, élménybeszámolók, diavetítések, ismeretterjesztő előadások.

Kezdetben nagyrészt természettudományi beállítottságú emberek adták a klub tagjainak zömét, így viszonylag sokat kirándultunk. Voltak évközi, rövidebb, 2-3 napos túrák. Ilyen volt például az egyik évben utó-gólyatábori rendezvényként a Rám-szakadékba vezetett kirándulás (mely a kiszámíthatatlanul hirtelen változó őszi fényviszonyok következtében éjszakai túrává változott), Tatra-túrák, illetve Tortúrákon történő részvétel (egyik tavasszal sikerült hófúvásban és 15 centiméteres hóban malacot sütnünk). Előfordultak egyedi kezdeményezések is, mikor két ember egy buli után kirándult egyet a Szabadság-híd tetejére. A nyári vizsgaidőszak végét szinte minden évben vízitúra követte. Egyszer azonban utó-gólyatábori rendezvény keretében október közepén is sor került egy rövidebb, ám annál izgalmasabb kenu-túrára a Rábán. Nyár közepén aztán hosszabb (8-10 napos) külföldi sátorozásokra, kirándulásokra adta a fejét a társaság lelkesebbik, kalandvágyóbb része (például túra Velencébe, Plitvicei Nemzeti Parkba, Görögországba, napfogatkozás miatt Várnába, stoppal Törökországba). A nyarat szinte minden évben a bódvarákói gólyatábor zárta, melyről számtalan történetet lehetne mesélni. A túrákat a túlszervezettség helyett a rugalmasság jellemezte, például az egyik Rába-túra 1 napot késett, mivel az egyik résztvevő egy kisebb félreértés (előző esti sörözés) miatt Szentgotthárd helyett Tapolcán jelent meg az indulás reggelén.

A sportélet elsősorban kispályás labdarúgás, majd később kézilabda, sakk gyakorlását illetve ezek esélykiegyenlítő (például az 1997 óta évente hagyományosan megrendezett december 30-i óévbúcsúztató esélykiegyenlítő foci) változatait jelentette. Az akkoriban még nagyobb

népszerűségnek örvendő kollégiumi focibajnokságba rendszeresen több csapatot is beneveztünk. A komolyabb játékerőt képviselő „Totógyilkosok” és „Lottógyilkosok” az A ligában, az inkább lelkes amatőrökből álló „Favágó SC” (később „Mortal Vombat”, majd „Tapir Terror”) - melynek taktikus hátvédje csapata támadásakor is a saját hatosánál védekezett - a B ligában szorgoskodott. Érdekes színfoltot képeztek még az alábbi gárdák: „FC Kenőgyilkosok”, „Csank János Sötétben Hugyozik Mert Nem Találja a Villanykapcsolót FC” (melynek balhátvédje pizzamára húzott rövidnadrágban, illetve esetenként úszósapkában lépett pályára).

Ha már sport, mindenképp említést érdemel a klub tagjai által alapított ELTE KCSSK DSE nevű nagypályás labdarúgócsapat, mely első mérkőzését a Budapest IV. osztályban a Rendőrök FC ellen játszotta, közvetlenül egy bódvarákói gólyatábor után. A mérkőzést egy hajszállal a rutinosabb ellenfél nyerte (7:1), ám a legszebb gólt a pályára lépők egyöntetű véleménye alapján a KCSSK DSE középhátvédje szerezte, mivel állítgatás nélkül, kapásból kilőtte a saját kapuja jobb felső sarkát.

Mivel a klubtagok ilyen irányú érdeklődése meglehetősen erős volt, viszonylag gyakran találtak lehetőséget arra, hogy akár vendégként, akár szervezői oldalról élvezték az élet „habosabbik” oldalát. A bulik aztán sokszor tréfás helyzetek forrásává váltak. Ilyen volt például az az eset, amikor egyik klubtagunk egy Vegyész Bál után jobbójában egy nagy szál kolbásszal, baljában egy nagy késsel ébredt az egyik szoba fürdőkádjában, vagy amikor egy másik klubtag egy Kultúrhét alkalmával csütörtök éjjel La Fontaine mesét vetített a C épület 411-es szobájának ablakfelületeire és erkélyére. Ezek után hajnalban fogta 8 mm-es, körülbelül 30 kg-os vetítőgépét, begyalogolt az egyetemre, s az egyik matematikai előadóteremben mindenféle előzetes felkérés és jóváhagyás nélkül levetítette a Szállnak a darvak című filmet, a közben szép lassan órára érkező hallgatók és tanár előtt.

Mivel akkoriban még számítógépes játékokban

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13.

7

nem volt túl nagy kínálat, az emberek „kénytelenek voltak” táblás, vagy asztali játékokkal foglalkozni. Mi is sokat szórakoztunk - esetenként éjszakákon át, vizsgák előtt is - társasjátékokkal (pl. egyedi készítésű „Afrika gyarmatosítása” stratégiai játék, Diplomacy), ultival. Egyik ilyen alkalommal néhány játékost egy tréfás kedvű lakó bezárt a második emeleti Vegyész Társalgó helyiségébe, mivel a kulcsot véletlenül kívülről a zárban felejtették. A jobb sorsra érdemes áldozatok kénytelenek voltak a szakadó eső dacára az erkélyen keresztül lemászni az udvarra, s onnan visszajutni az épületbe.

A Showhajtás minden évben megkülönböztetett figyelmet váltott ki körünkben, hisz a szórakozást feladatokkal, játékos vetélkedéssel kombinálja. A kezdeti szárnypróbálgatásokat követően 1999-ben sikerült a csapatnak első alkalommal az első

helyen végeznie. Ennek aztán olyannyira megörült a társaság, hogy az addig sem túl visszafogott hétvégét egy erős ünneplés követte, melynek következtében néhány klubtag „igénytelenség-versenyt” rendezett, s a képzeletbeli dobogó legfelső fokán egy WC-illatosító rúd elfogyasztása végzett.

A Budaörsi Napok rendezvényen történő indulás meghatározó jelentőséggel bírt a klub korai életében, hisz ez volt az egyik tényező, mely összekovácsolta a társaságot. Egyik alkalommal egy tejtermékeket gyártó cég szponzori támogatásának köszönhetően még a rendezvény után 2 héttel is gyümölcsös túrórudiba akadhatott az ember.

A fentiek mellett azonban maradt idő a tanulmányokkal egybekötött szórakozásra is. Ez utóbbihoz sorolható a különböző szakestek, utazásokkal kapcsolatos élménybeszámolók, diavetítések szervezése, látogatása.

Cipi

Bulyó
Brizsu
Bazsi

Ani
Atesz

Marcika
Móni

Bertold
Bálint
Bence

Ivett
Irina

Csak néhány név. És mégis mennyi közös van bennük. Mindannyian az ELTE-re járnak, kollégisták és mindezek mellett egy klubnak, a My Klubnak a tagjai és a barátain.

Nem is olyan régen, pontosabban másfél éve lettem tagja ennek a baráti társaságnak. Bódvárakó harmatos mezején ismertem meg a klub néhány tagját, akik közvetlenségükkel, segítőkészségükkel és jó humorukkal egyből a szívembe lopták magukat. Beszéltek suliról, koliról, bulikról, közös kirándulásokról és persze a klubról is. Persze akkor még gőzünk sem volt az SH-ról és a BSN-ről, de ők sztorizgattak folyamatosan. Majd eljött a beköltözés ideje. Bőröndökkel, dobozokkal és hűtőszekrényekkel díszített rejtélyes folyosók hálózatában kerestük barátnőmmel a klubot, természetesen az A épületben, s miután nem találtuk meg, felvilágosítottak bennünket, hogy próbáljuk meg a B negyedik emeletét. És csodák csodájára sikerrel jártunk. Ott voltunk a sokszor emlegetett helyen, és csak néztünk, hogy a megviselt kollégiumnak ilyen szobái is vannak.

Elkezdődött a tanév, s vele a klubos élet is.

Első élményünk a golyaavató volt. Ekkor szembesültem először a ténnyel, hogy hány kollégista Bódvárakós csoporttársam szeretne ugyanannak a klubnak a tagja lenni, mint én. Meglepően sokan voltunk. Majd sorra jöttek a különböző bulik, a beöltöztös retro party és miegymás. Érdekes módon a kollégiumi rendezvények és a My közösségformáló hatását mégis a Showhajtás előtti előkészületek közben és magán az eseményen éreztem. Ekkor tudatosult igazán, hogy klubtag vagyok. Tavasszal a BSN is csak alátámasztani tudott mindent. És ha harminc vagy negyven ember egyszerre tud örülni ugyanannak a dolognak, akkor lehet tényleg egy közösségről beszélni. Úgy gondolom a My Klub tagjai egy ilyen közösséget alkotnak.

Természetesen nem csak az SH és a BSN tart össze minket. A bulikon túl is számíthatunk egymásra. Jó, ha az ember tud valakivel beszélgetni, főzni, filmet/meccset nézni vagy netalántán tanulni. Lehet, hogy túl szépnek hangzik, de tényleg így van! És ha nem hiszitek, akkor nézzétek a képeket!

MZsuzsi

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

8. 4. Bambi 2010. Február 13.

My klub, anno...

Valamikor a réges-régi időkben, mikor az ELTE még csak valami ködös dolognak tűnt a mai kollégisták életében, már akkor is volt valami kezdemény, ami a My Klub nevét viselte.

A klub nevét a sör májra gyakorolt nevéből eredeztethetjük, melyet akkor még májnak írták az alapító programozó atyák. Bár eleinte ez a képződmény alapvetően tényleg nem számított alkoholista klubnak, és a dohányzás sem volt jellemző reánk. Ellenben már akkor is rengeteget fociztunk, sportoltunk, utaztunk. Akkor még volt működő kollégiumi focibajnokság, összesen 36 (!) csapattal, amelyből a klubhoz köthető alakulatok száma elérte a tízet. A pályaidőpontokért néha szó szerint verekedni kellett, de emellett volt 6-8 csapatos kézilabda és röplabda bajnokság is. Voltak persze akkor is extrém személyek, akik egy pólóban focizták végig az időnyt (természetesen mosás nélkül), de legalább az ellenfél támadói nem igazán merték megközelíteni a kapukat a szag miatt... Ekkor alakult ki a kiegyenlítő foci december 30-i hagyománya, gondolván, ha már 30-án eleget iszunk, szilveszterre már nem kívánjuk... Nem jött be ez a vélekedés sem mindig. Megalapítottunk a nemrég csődbe ment kollégiumi nagypályás focicsapatot is ELTE KCSSK DSE néven. Ez volt az ELTE egyetlen nagypályás csapata a 90-es 2000-es években. (Azóta sincs másik.) Nagyon szerettük a vetélkedőket is, volt olyan adás a tvben, hogy 3 my-os játszott egymás ellen a szerencsekerékben.

Utazásainkat az olcsó igénytelenség vezérelte. Bárhol elaludtunk, ha arról volt szó, de előfordult olyan is, hogy 16 órát álltunk a vonaton (20-an) Nagyváradtól Constantáig. Ha volt valami olcsó dolog, mindegy milyen rossz, megvettük. Bulgáriában a sör volt olcsó. Meg a köolajból előállított almale.

Belföldön a vizitúrákat preferáltuk, első évben le is evezünk Szentgotthárdtól Pestig, volt, aki cikkcakkban. A kormányosaink nem álltak mindig a helyzet magaslatán. Néha azt sem

tudták mely oldalra kell beülni. A borulások száma exponenciálisan emelkedett. A tokaji szüreti fesztivált is meglátogattuk vagy 10 alkalommal, és mindig kempingben aludtunk. Néha mi voltunk a főszereplők a felvonuláson, olyan jó hangulatban dajdajoztunk a főutcán, hogy a helyi tv is minket nézett ki magának. Minden félévben voltak kisebb-nagyobb gyalogtúrák a hegyekbe (Pilis, Bükk, Börzsöny, Mecsek) ahol sokat gyilkoltuk egymást. Bódvárakóra is kb. 15 alkalommal szerveztünk gólyatábort, néha nagy sikerrel, néha tartalékosan. Innen számtalan baráttal tértünk vissza, akik segítettek mindig mindenben. Segítségükkel nyertünk 5 showhajtást, és foglaltuk el a TTK HÖK-öt.

A külföldi útjaink a technika fejlődése (és az anyagiak) nyomán egyre igényesebbek és egyre távolibbak lettek. A stoppos-gyalogos közlekedési módszert felváltotta a vonat és a repülő. Bejártuk Skócia és Skandinávia borongós tájait, a vadkeletet (Grúzia, Moldávia, Ukrajna) a napfényes mediterráneumot (Egyiptom, Olaszország, Ibéria, Görögország) és a környező államokat is. Tavalyelőtt és azelőtt ősszel szerveztük a legnagyobb létszámú túráinkat: a krakkói és prágai útjainkon összesen több mint 120-an vettek részt. Ma már többször alszunk szálláson, mint vasútállomáson és temetőben, de az összköltségek alig emelkedtek az olcsó és hatékony szálláskeresések (pl. internet) miatt. Rengeteg kalandunk volt az évek folyamán: lekéstünk olyan vonatot, melyre már 24 órája vártunk, büszágtak meg azért, mert a szálloda kertjében sátraztunk illegálisan, büntettek meg hamis vízumokért, és persze csak úgy, ok nélkül is. Csapatunk közben szétszóródtak az öt kontinens minden sarkába, de azt hiszem, ez a közösségépítő jópár év mindenkinek megérte, hálás szívvel emlékezünk a kollégiumra!

Kalóz

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13. ^{9.}

ShowHajtás képekben

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

10.

4. Bambi 2010. Február 13.

Klub

Bezzeg A Mi Békebeli Idönkben

4. Bambi 2010. Február 13.

11.

élet

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

12.

4. Bambi 2010. Február 13.

BN képekben...

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13.

13.

Válshágos showhajtás

Manapság igen elterjedt, vagy mondhatni menő dolog az, ha valaki nekiáll blogot írni. Szerintem is jó dolog a blog írása, viszont képzeljük el a szituációt, amikor más mondja meg hogy mit írj a blogodba két héten keresztül, mindig aznapi határidővel. Eleinte vicces, aztán egyre fárasztóbb, majd mikor már sokminden mást is csinálnál, de még mindig ott tartasz hogy írni kell, na akkor válik idegesítővé a dolog. Valami ilyesmi érzés kerített időnként hatalmába az idei showhajtást megelőző előfeladatok teljesítése közben is. Pedig blogot írni jó. De még mennyire.

A showhajtás, az a hatalmas önként elvállalt küzdelem, amelynek idén már tizenhatodjára adott otthont a hön szeretett KCSSK-nk. A felállítás a szokásostól merőben eltérő, ugyanis sajnálatos módon az OldBoys az előfeladatok alatt kiszállt a játszmányból, pedig mi mindent megtettünk a buzdításuk érdekében, de hiába, elmaradtak a nagyok. Így hét csapat esett egymásnak, nevezetesen: Akcióshítel (C Klub), Alkimisták (Club '89), Bunkós Tesók (Bolyai Klub), Bux Édes (Keleti Dokk), CSÖDület (My Klub), Karma, és a Tripla.

Idén a váltság körül forgott a világ, ezáltal mi is. Már az előfeladatokban megmutatkozott a pénztelenség, kint az utcán kerestük a kenyérrevalót zenével, 10 Ft-os öleléssel, meg régi pólók újrahasznosításával. A befolyt összeget kiegészítettük még a visszaváltott papírért és a beváltott egy-két forintosért kapott összeggel, amiből már összejött annyi pénz, hogy a kedves váltságstábot, azaz a rendezőket úúúúú megvendégteltük, hogy még nekünk is maradt a sok szendvicsekből.

A fogadás után jött a hajtás. Meglehetősen kellemes látványt nyújtott az amúgy eleinte szűkösnek vélt, aztán végül csak kielégítő méretű bázishelyünk, ahogyan mindenki a számítógépek fölött-alatt-mellett narancssárgállott. Azonban nem csodálhattam túl sokat ezt a látványt, ahogyan a többiek a csapat érdekében törték magukat, ügyeskedtek, kreatúrkodtak, ugyanis csapatkapitány lévén rohángálnom kellett ide-

oda. Annyszer jártam meg a 2 nap alatt a negyediket, ahányszer előtte két hónap alatt. Így viszont nagyon gyorsan telt az idő, alig kezdtük el, már jöttek is az éjszakai feladatok.

Idén a szervezők meglepték a csapatkapitányokat egy minishowhajtással ami nagyon élvezetesre sikeredett. A lényege nem igazán a versengés volt (kivéve a futóversenyt, ami kis hűján a büfé romba döntésével végződött egy, a semmiből elem kerülő szék miatt) hanem sokkal inkább a csapatok összekovácsolása. Nagyon élveztük, és egyben sajnáltuk is hogy olyan hamar vége lett, pedig biztosan szívesen estünk volna még neki néhány olyasmi feladatnak, mint például a "pasztellék" szó elmutogatása amolyan activity stílusban (hidd el, nem könnyű elmutogatni).

Másnap a sportvetélkedőn jeleskedtünk kőmäsabbnál kőmäsabb fejek közepette. Állítólag vannak, akik reggel szeretik fél liter koccintóssal indítani a napjukat, hát most sikerült megbizonyosodnom afelől, hogy én nem tartozom közéjük. Utána a gálán villogott mindenki, ontottuk a hangulatot, uborkát ettünk, rajzoltunk, google-oztunk, hönaljt borotváltunk, vírust irtottunk, és minden olyan dolgot megtettünk, amivel egyre csak közelebb vittük a csapatot a győzelemhez.

Este még eljátszottuk a szindarabunkat több-kevesebb sikerrel, majd végre eljött a nagy izgalom, az eredményhirdetés. Azt a röpké néhány tíz percet, ahogyan haladunk előre felé a listában, nehéz jól leírni. Hogy mit élünk át ilyenkor csapattagként - hát még csapatkapitányként -, ehhez egyszerűen ott kell lenni. Aki ott volt, tudja, miről beszélek, aki meg még nem élte át, annak kívánom, hogy ragadja meg az alkalmat, mert garantáltan nem fogja megbánni. Ez már csak ilyen. Nem kapunk érte pénzt, nagy tárgyi jutalmat, mégis ott vagyunk, és teljesítünk, ahogy csak tudunk, mert showhajtani jó!

Szabados Roland

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

14. 4. Bambi 2010. Február 13.

BN'08 - Átoktörés

A történetem valamikor réges-régen (bár a BAMBI-n ez elég viszonylagos), 2003-ban kezdődött. Akkor kerültem a kollégiumba, gólyaként. Természetesen elmentem a Koli GT-re, kaptam is egy kiváló csapatkapitányt, valami József volt, de mindenki csak Totinak hívta.

Vidám hetet töltöttünk el együtt, s mivel Toti bolyais volt, jártunk többször is lent a klubban, többen tagok is lettek a csapatból (örült, kisvuk), de én valahogy nem ragadtam meg ott...

Jó sokáig egyik klub életében sem vettem részt, mígnem eljött 2005, Kalóz mondta, hogy vegyek részt a My Klubbal a Budaörsi Napokon, mert jó móka lesz. Igaza volt. Jó hosszú móka lett belőle...

Innentől kezdve aktív My-os lettem, más volt ez a klub, mint a többi. Utazgattunk, sportoltunk, csak nekünk volt Totó Zolink. Hallgattuk a nagy öregek történeteit a Showhajtás győzelmeiről, a Budaörsi Napokról, ahol legalább egy szavazat mindig hiányzott a győzelemhez.

Teltek-múltak az évek, mindig ott voltunk a Budaörsi Napokon, mindig hajtottunk, de valahogy sohasem jött össze. Fecő második helye után, már tényleg úgy éreztük, hogy átok ül a klubban, és hogy nem sikerülhet ez már soha.

Aztán eljött a 2008-as Budaörsi Napok, és én lettem a My Klub jelöltje. Rövidesen kitaláltuk a témát: egyiptomi stílusú lesz a klub, és én leszek Tomszesz fáraó. Tisztán emlékszem Kalóz szavaira, amikor megtudta, csak ennyit mondott közömbösen: Egyiptomi stílus? Az jó, azzal 1997-ben nyertek a bölcsészek...

Szerencsére Barbi nagyon sok terhet levett a vállamról a BN előtti időszakban. Szépen haladtunk a szervezéssel, időben kész volt minden, egyre többen kapcsolódtak be a munkába, összeállt a klub. Aztán eljött március 31., a BN Hétfő.

Mi kezdtük a színdarabok előadását, sikerült vele megalapozni a hetet, a lányok gyönyörűek voltak, Joe félmeztelen teste szintúgy, a végén pedig a csók Petyával, még most is beleborzongok. Innentől már ment minden rendben, osztottuk a lufit, a tomSZESZt, pörgött a buli, minden este teltház volt a színpadunk előtt a négy óras záráskor.

Egy nagy újdonságot mindenképp ki kell emelnem: a BN-jelöltek vacsoráját, minden este összeültünk az egyik klubban, és egy kiadós evéssel és beszélgetéssel erőt gyűjtöttünk az aznapi hajtásra. Remélem, fennmarad

a közös vacsorázás, és hagyomány lesz belőle, talán segít majd, hogy minél kevesebb legyen a feszültség a klubok között.

Pörgött a hét, pörgött az egész koli. A sors furcsa fintora, hogy ötödéves koromban a Koli GT csopvezem lett a Bolyai jelöltje, Toti a paraszt. Őszinte volt, és hiteles. A C-klub abszolúte orosz volt Ildivel és Marcsival. Ákoska pedig Györből jött, a legszomorúbb emlékem, hogy azt a sárga pólót elvesztettem péntek hajnalban. És kimaradt még a nagy ellenfél, a címvédő Keleti Dokk, akik az előző évben kiemelkedőt alkottak. Ők most Antonioval és Gyurkával lemezlovásznak öltöztek, be kell vallanom, hogy leesett az állam, amikor hétfőn megláttam a büféjüket.

Ezt a bekezdést lehet, hogy sokan kétkedve olvassák, de higgyétek el, őszintén gondolom. Kezdetből fogva próbáltam az egész My Klubot nemes, baráti versengésre biztatni, volt, hogy rá kellett szólnom egy-két emberre, amikor máshogy gondolták, de szerintem a BN nem erről szól, még akkor sem, ha csavarok tűnnek el.

Teltek a napok, a buli pedig csak egyre jobb lett, egészen a péntek esti gáláig. Sokan voltak ott a My elmúlt tíz évéből, mindenki nagyon várta már az eredményt. És jöttek egymás után a klubok, az én mécsesem végleg akkor tört el, amikor kihírdették a harmadik Bolyait. És aztán: második a Keleti Dokk 104 szavazattal, ekkor eldőlt: nyertünk, először.

Amikor Bársonyi Igazgató Úr bement, hogy a 2008-as BN győztese a My Klub rekordszámú 165 szavazattal, az már maga volt a csoda. Együtt tombolt fenn az egész klub, gólya és sokadéves.

A legmeghatóbb a régi klubtagok arca volt, önfeledten örültek a győzelmünknek, bár ők már nem vettek részt olyan aktívan a 2008-as munkában, mégis az övük is volt ez a győzelem. Az övük, akik tíz évet vártak erre a napra.

Talán ezért is különleges a Budaörsi Napok, a klubos élet és a KCCSK ott van az a láthatatlan kötelék a kollégisták, Bolyais és My-os, egykori és jelenlegi klubtag között. Évek múlva is tudunk örülni az újak sikerének a BN-en, hiszen tudjuk, hogy a mi munkánk is benne van a klubban. Tudunk örülni akkor, amikor összefutunk valahol egy volt kollégista társunkkal. Lehet, hogy voltak ellentétek és viták, de pár év múlva már ezekre nem emlékszünk, csak arra, hogy milyen jó volt Budaörsi kollégistának lenni...

Tomó (Tomszesz)

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

4. Bambi 2010. Február 13.

15.

Egy pokoli BN...

Furcsán izgatott, kissé recsegő, ám annál erőteljesebb hang töri meg a vasárnap délutáni csendet a B épület 4. emeleti folyosóján: „Gyerekek, mindennel készen vagyunk, találkozó este 8-kor a „B” portán!” 2009. március 29-ét ültünk ekkor, az ominózus hang pedig éppenséggel az enyém volt...

Aznap kezdődött a felfoglalás, majd éjfél után plakátolás, hogy aztán hétfőtől jelöltként éljem át a Budaörsi Napok minden pillanatát. Nagy dolog ez egy kollégiumi lakó életében. Hatalmas megtiszteltetésként élttem meg, hogy klubom tagjai engem, pontosabban - Tóth Petya barátommal közösen - minket találtak a legalkalmasabbnak e nemes feladatra.

Jelöltként részt venni a BN-en? Igazából megfoghatatlan, mit is jelent. Frenetikus buli? Tagadhatatlanul az, ám nem ez a lényege. Népszerűség? Minden bizonnyal az, bár nem kenyerem ez a fajta megközelítés. Felelősség? Nyilvánvalóan az, hiszen te képviseled a klubodat, és egyáltalán nem mindegy a megítélés. De tény, a csapatod munkája és odaadása, a klubok körül forgó felelmes felhajtás, s vele kicsit maga a légkör is valamelyest benned a jelöltben összpontosul. Felemelő érzés. Mikor hétfőn 0:00-kor az egész kollégium a feje tetejére állva sürgött-forgott, díszített, plakátolt, hömpölygő tömegként festve színesre az odont, máskor oly szürkének tűnő zegzugokat, talán akkor értettem meg igazán, mit jelent a klubod jelöltjeként működni egy teljes héten keresztül.

Hajnali 2 óra tájban pedig már mindenki azt figyelte, a jövő (Futurist, C Klub - Bogdán Bence) arab (Balu Baba és a 40 kettő, Bolyai Club - Zaicz Balázs) kalózái (Moty Dicks, Keleti Dokk - Püskös Ruben és Tomai Sándor Dániel) vajon miként kerülnek a zsákutcából (Dead End, Club89 - Boronkai Bence és Frantisek 'Nándi' Csajka) a pokolba (Hellysium, My Klub - Tóth Petya Péter és Török Viktör). Elkezdődött a BN!

Persze írhatnék most a hatalmas bulikról, a nagyszínpad neves fellépőiről, a klubok kisszínpadjain felbukkanó lelkes amatőrökről és hírességekről, végtelen írászatokról, netalán csápolva tomboló hullámozó tömegekről. De nem szeretnék Aki a Budaörsi Napokat egy egyhetes fesztiválnak hiszi - véleményem szerint hibásan -, az talán erről olvasna szívesen, ám amiben én látom a mibenlétét, az az összetartás.

Mai napig rendkívüli érzés tölt el, mikor visszagondolok a pulthoz szorgoskodó, tüsténkedő tagokra, az esti nagy közös vacsorát készítő önjelölt szakácsmesterekre, vagy éppen az előkészületek jegyében hosszú éjszakákat átfestgető

díszletkészítőkre. És nem csupán a sajátjaimra. Sosem felejttem el, ahogyan Ákoska (Club89) a rozoga biciklit szerkeszti a bejárat fölé, megadva az alaphangot a Dead End témájához. Ahogyan Bence (C Klub) negatív pszichológiája, miszerint „a BN-t mindig a nagy klubok nyerik, szavazz másra!”, berágja magát az agyakra. Ahogy Barbi (Keleti Dokk) ellenállhatatlan kalózeányzatként az asztal tetejéről locsolja a kiszáradt szájakra a tengerész rumot. Ahogyan Zui (Bolyai Club) invitál bennünket egy (d)arab unicumra a Nebuszerájba. És remélem elnézitek nekem, de mégis az enyémeket méltatnám a legvégén, hiszen ahogy végignézttem a díszletünkön, figyeltem az ördögi pulthozlányunkainkat, lestem a borult elméjű hangulatfelelőseink ténykedését, egyetlen mondat jutott eszembe: ugyan kinek kell a mennyporszag, ha ilyen hely a pokol?

És persze az ezer apró kis történet, amire évekig emlékszel majd, vagy persze pont azok, amikre már aznap sem emlékeztél... Egy kellemes eset az emeletes ágygyal (melyről e sorok írója kellemeset esett...), Bence eltűnése, a héliumos lufik, asztalon táncolás. A tegnap esti póló, amely élére hajtogatva kerül elő a hűtőszekrényből (Petya barátom jövőtől), és egy hétfő, egy kedd, egy szerda, egy csütörtök és egy péntek.

Az összes pillanat, valamennyi érzés mögött ott tornyosul a közös munka és a csapatszellem. És ezért érdemes részt venni a BN-en. És még valami. A jelöltek Bátor szívvel merem leírni: a legnagyobbra jutott jelöltekkel hozott össze a sors! A mindennapos közös vacsorák, a jelölt körök, a zrikák, fricskák és beszélgetések igen jó kis bandává kovácsolt bennünket. Egyáltalán nem ellenségeként, sőt talán már nem is ellenfélként, sokkal inkább barátként vártuk e fantasztikus hét végét! (Mit beszéltek egyáltalán nem vártuk!)

De persze eljön a péntek, eredményhirdetés. Együtt örjögünk a Dead Enddel, remek kis csapatot alkottak a Futuristák jobbra, ha tölem tudják: a jövő igenis menő! Következik a Moty Dicks, ahol a jelöltek magukról állították kik is ők, s velük az egész klub valójában (nomen est omen), nehéz lenne cáfolni a dolgot. Ezért is szeretjük őket!

Nagy az izgalom, a végére csupán két csapat marad. Vajon sikerülhet megint? Tavaly nyertünk először BN-t, vajon sikerül első ízben a címvédés? Jobbra nézek: Balu baba 42-je hömpölyög a színpad előterében. Rendkívül erősek voltak idén (is)! Legyőzhetjük őket? Ki tudja... „A 2009. évi Budaörsi Napok második helyezettje: Balu baba!”

És így jutunk a mennyporszag kulcsához a Hellysiumi mezőkhöz...

Vick

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

16.

4. Bambi 2010. Február 13.

Akkor...

BN 2009

Bolyai: Balu baba (Zaicsek Balázs)
 C-klub: Futurist (Bogdán Bence)
 Club'89: Dead End
 (Boronkai Bence és Csajka Frantisek)
 Dokk: Moby Dicks
 (Püsköb Ruben és Tomai Dániel)
 My klub: Vick és Petya - (GYÖZTES!)
 (Török Viktor és Tóth Péter)

Most...

Akkor...

A 2009-es év sem indult könnyen. A főszervező ebben az évben sem volt túl hajlékony, és nagyon úgy állt a szénánk, hogy ha nem sikerül változásokat elérni, akkor nem nevezünk. (Nem először történt ilyen, már a korábbi két évben beszélgettünk erről.) Aztán kis engedmények érkeztek felülről, nagy engedményeket tettünk mi, és a klub akarata győzött.

Én lettem a jelölt. Erről már korábban is beszélgettünk sokat, azt hiszem, senkit nem ért meglepetésként. Hosszass vita után az ezeregy éjszaka meséit találtuk körém megfelelő szüzének, így indult világhódító útjára Balu baba és a negyven kettő. (Az újság címe meg az lett, hogy T-burbán legend, mégis, a kiszemelt távközlési céget nem tudtuk megnyerni szponzornak.) A történetet nagyban nehezítette, hogy anyagi forrást cseréltem, állandó munkahelyet kaptam. (Ez később nem egy ellenséges megjegyzést szült, mert rengeteg szervezési feladat alól húztam ki magam, a „Nekem dolgozni kell akkor” felkiáltással. Egy alkalommal még azt is megkérdezték, a BN-en kívánok-e megjelenni, vagy dolgozom-e inkább...)

A következő problémát a pénzforrások hiánya adta. A gazdasági válság épp kibontakozóban volt, mi meg nem találtunk szponzorokat. Akit mégis meg tudtunk győzni, az is visszalépett később. Sokszor éreztük úgy, hogy el vagyunk veszve. Amit csak lehetett, azt ingyen kibuliztuk, barterkedtünk mindennel, ami a kezünk ügyébe esett, csak hogy végül a lehető legkisebb költségvetésű Budaörsi Napokat kihozhassuk. (Ezt komolyan így hiszem. Alig költöttünk.)

Ha a gondok sorát szeretném tetézni, elmesélem, hogy egy hónappal a BN előtt megtámadott egy húsrágó vírus, és a bal arcom egy része (gennyedző váladékozás közepette) elbúcsúzott tőlem. Alig, hogy a modern orvostudomány csodáit felhasználva újra lett bőr a képeken, a kultúrhét első napján - Tai-chi edzésről hazafelé jövet - egy kedves buszsofőrnek hála eltörtém a bal karom. Este fél tíz felé hívott a klubvez

(akkoriban Pifta), hogy ugyan már tessék megjelenni a BN előtti utolsó megbeszén, ha már egyszer én vagyok a jelölt. Persze, feleltem, csak még előtte begipszeltetem a karom. Jót nevetett, majd elkocsikázott értem a kórházba. (A többiek persze fogták a fejüket, hogy mihez kezdenek egy félkarú jelölttel, de mint oly sok mindent, ezt is megoldottuk később.)

Voltak persze sikereink is, újra rendezvényhelyszín lett a B alagsor, és ismét megnyithatta kapuit az Undergrund, amit ebben az évben Maugli vett szárnyai alá.

A megnyitó darab a miénk volt. Erre sajnos nem tudtunk annyira felpörögni, és sokkal inkább egy pénteki színdarabot mutattunk be, mint egy megnyitóra illőt. (Bezzeg a My tarolt, ami már csak azért is fájó pont volt, mert előző évben is ők vitték el a pálmát.) A pár kötelező kört letudva megkezdődött az egyhetes harc.

A hét legkellemesebb pillanatai a jelöltvacsorák voltak, melyek után közösen körbejártuk a klubokat, és kikértük az aznapi feles illetve sör köröket. A legnehezebb feladatnak idén is a kalózok (Dokk) rumkészleteinek megcsapolása és a pokolfajzatok (My) frissítőinek megszerzése volt. (Mert az ő pultjaiknál tömörültek a legtöbb.) A C klub a Futurist, a Club '89 pedig a Dead End szüzse mögül csalogatott minket magához.

Hihetetlen sebességgel (és borzalmasan hullámozó talajjal) telt el az az öt nap. A végén miénk volt a záró darab (Alu baba és a negyven színesfémkereskedő címmel, Tonyó tollából), ami, azt hiszem, nagyon nagy sikert aratott. Az ezt követő pár óra - minden szesz és biztató szó ellenére - borzalmas feszültségben telt. Ott lebegett a levegőben a győzelem esélye.

Második helyen végeztünk. A klub ünnepelt, még akkor is, amikor én reggel nyolckor órára mentem (igen, szombaton), hazaküldtek.

Balu

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

My Klub: ???

Balu

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

18. 4. Bambi 2010. Február 13.

Mitől döglük a légy?

Mire vagy kíváncsi? Miért olvasod egyáltalán ezt a lapot? Hogy került egyáltalán a kezébe?

Képzem, ahogy a fekete-fehér, kicsit savanyú, kicsit kopott, kicsit évtizedes dizájnnal indító lapot most csak lapozgatod, érdektelenül, vagy netán azt gondolod magadban, minek kellett erre pénzt pazarolni?

Bevallom, én is sokat gondolkodtam. Nem jöttem még rá. Gépelem a sorokat, és közben gondolkodom. Vajon akkor kezdődött mindez, amikor sok (nevezük a sokat kerekén 10-nek) évvel ezelőtt kaptam egy kollégiumi gólyatábor meghívót a KCSSK TTK-s gólyatáborába? Hollandiában gürcöltem végig a nyarat, nem is értem haza a legendás kari gólyatáboromra, így amikor kinyitottam a borítékot, igencsak megörültem a kolis GT-nek. Összedobtam egy heti cuccot és cirka 3 órás vonatozással hípphopp Budapesten voltam. Persze már akkor sem cáfoltam meg magam.

Ottthon nagy örömben nem olvastam végig a meghívót, így azt sem vettem észre, hogy nem a KCSSK-ba vettek fel... Ez útközben okozott némi fejtorást, de a megadott telefonszámon felhírtam Kálózi Attila Urat, aki meglepő, pökhendi lazasággal közölte: „Gyere, majd lesz valami!” Lazán kezdődött.

Persze a GT fenomenális volt, leszámítva az először, majd másodszor is lerobbant putrinak vélt KCSSK-t. Eszem ágában sem volt maradni, hiszen a Kerekes úti kolí, ahová eredetileg felvettek, sokkal jobb hűnévnek örvendett. A szüroham kerülgetett, amikor Kálózi Attila Úr, mellettem lerohanva a lépcsőn, foghegyről odavetette: „Nem kell már elmenned a Kerekessbe, elintéztük, hogy átvegyenek ide. Grat, KCSSK-s lettél! Na szevasz!” és rohant tovább. B_m_, gondoltam magamban, két szüroham és agyergörccs között. Hát, így kezdődött...

Később az is kiderült, hogy akik a gólyákkal foglalkoznak, valami fura nevű klubnak a tagjai. Az első időkből nincs is sok más emlékem, csak rengeteg buli, részeg tivornya és éjszakákba nyúló beszélgetések és filozofálgatások.

Abban az évben nagyon jó csapat jött össze. Mi voltunk az „új” generáció. Az első olyan év, amikor sok energiát fordítottak arra, hogy új arcokkal töltsék fel a klubot. A fél Bódvarákó-i gólyatábor ott volt a klub alakuló ülésén, amit az étteremben kellett tartani, annyian voltunk. Hatvanan, így első saccra.

Eltelt 1-2 év, ripsz-ropsz, és közben az arányosan lerobbant klubunkban, nagy meccsnézések közben valaki mindig összeszotujizta az özőnvíz előtti szőnyeget, amire

már néha cipővel is óvatosan léptünk. Legendások voltak a klub-bulik is. Bársonyi másnap rendre betöltötte a klubot. A többi klub és a B-C épületi lakók (na meg néha A is) nagyon gyűlölt minket az állandó tivornyáért és a már-már név- és védjeggyé vált, hajnali MIVANMIVAN - ALUGGYATOK-TANÚJATOK-FÉNYMÁSOJJATOK ordítózásokért.

A mindennapokat megszínesítette egy-egy olyan performansz, amikor egy szimpla 4. emeleti főzőcske közben T. Zoltán klubtagunk felgyújtotta a B porta tetejét, vagy éppen megöntözte a portást a B port fülkéjében. Nem hüsvétkor és persze nem is kölnivízzel.

Nem unatkoztunk, szó mi szó. Aztán elröppent még egy-két év, és már nem mi voltunk a klub új generációja. Megjöttek az első 85-86-os születésűek. Már akkor is de rossz volt ezeket a számokat leírni. Persze az vigasztal, hogy ők is öregedtek, de legalább velünk együtt!

Mennyi élményben is volt részünk. Igazán hasított a klub. Új alapokra helyeztük a Budaörsi Napokat. Igaz, lecsúszott a csapat, kemény 4 szavazattal az első helyről, de ez nem számított. Akkor megremegett a címvédő is. Persze ez sem számított. A lényeg a csapat lett. Egy olyan csapat, amiben mindenki egyként vett részt, ahol nem volt kötelező és elvárt semmi, de mindenki beletette, amit tudott.

Ebből lett egy csodaszép klubhelyiség, néhány nagyon jó kirándulás és túra, átmulatott éjszaka és persze a nagy beszélgetések és ötletelések. Mindig a „Srácok, arra gondoltam...” agymenések, és persze a hozott eredmények.

Lett is belőlük bőven. Nem az számít, hogy ennek köszönhetően megnyertünk egy, majd még egy BN-t, és nem az számít, hogy mennyien irigye, vagy büszkék. Elcsépett, de az életre szóló barátságok fontosak, azok az emlékek, amelyek így visszatekintve is elborzasztanak, megnevettetnek, vagy épp libabőrös leszek tőlük.

Tudtam, hogy igazából ezért olvasod! Mert most neked is beugrott pár emlék. Ha nem is rólunk, a MV klubról, de arról, te hogyan éreztél és érzed magad. Arról, hogy te is örömmel emlékezel, arról, hogy emlékeznél, de nem tudsz, annyira jó volt egy-egy buli.

Olyan igazi, Lepény előtti / Lepénybeli, tivornyás, füledt, akkor számodra a legjobb, legfelhőtlenebb buli. Mert akkor mi is naivan okosak és világmegmentők voltunk.

Természetesen most is azok vagyunk, csak kicsit komolyabbak.

jonnyb

Bezzeg A Mi Békebeli Időnkben

Megjelent Zaicsek Balázs (Balu) első könyve! Keresd az Ad Librumnál! (shop.adlibrum.hu/)

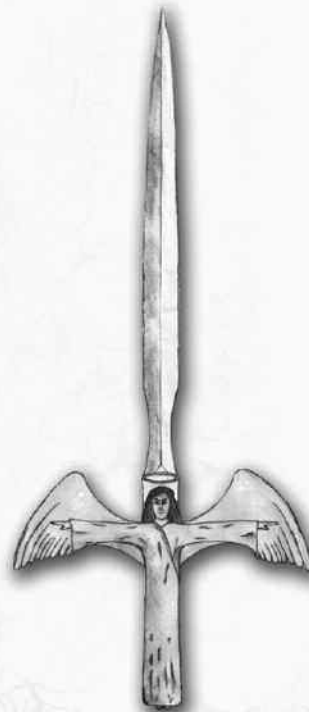
MESÉINK TELE VANNAK CSODÁLATOS LÉNYEKKEL, SÁRKÁNYOKKAL, TÖRPÖKKEL, NIMFÁKKAL, ORKOKKAL, ÉS MÉG RENGETEG OLYAN TEREMTMÉNNYEL, AMIKHEZ MÉG CSAK HASONLÓKKAL SEM TALÁLKOZHATUNK ÉLETÜNK SORÁN. HONNAN VAN EZ A SOK MESE? TALÁN AZ EMBERISÉG EMLÉKEZETÉBEN ÉLNEK? HOL TALÁLKOZTUNK VELÜK? HOVÁ LETT AZ A VILÁG?

RÉGES-RÉGEN ÉLETÜNK MÉG KÖZÖS VOLT VELÜK. OTT, AKKOR A GONOSZ SEREGET GYŰJTÖTT, HOGY LEIGÁZZON MINDENT. MIT TESZ ERRE ISTEN? KIVÁLASZT NÉGYET A HÍVEI KÖZÜL, ÉS ELKÜLDI ŐKET, HOGY KERESSÉK MEG A FEGYVEREKET, AMIKET MIHÁLY ARKANGYAL VISELT AKKOR, AMIKOR LEGYŐZTE LUCIFERT. MIRE JÓ EGY TÖBB ÉVEZREDES PENGE? MIÉRT NEM SÖPRI EL A SÁTÁNT ÉS MINDEN KOMPÁNIÁJÁT?

EBBEN A MESÉBEN NÉGY FIATAL KÜZD AZ ÉLETÉÉRT ÉS A LELKÉÉRT, HOGY VÉGÜL MEGMENTHESSÉK A VILÁGOT; KÖZBEN AZZAL A TEHERREL IS SZEMBE KELL NÉZNIÜK, HOGY TUDJÁK, A TÖRTÉNET VÉGÉRE EGYIKÜK MEG FOG HALNI.

ZAICSEK BALÁZS - A KARD HÁBORÚJA

ZAICSEK BALÁZS A KARD HÁBORÚJA

Kérlek, adód 1%-ával támogasd a

Bolyai Club Kollégiumi Alapítványt

számlaszám: 11711034-20842491-00000000

**MINŐSÉGI ITALOZÁS
A MAGYARBÓLYI
PÁLINKAMESTER
AJÁNLÁSÁVAL**

Keresd az Auchan és Cora hipermarketekben!

www.magyarbolyi.hu

